

der allerede var paaklædt helt som Dame, brugte dog ellers sine Øjne godt!

Per var efterhaanden bleven Genstand for en Del Opmærksomhed, endda for mere, end han ved denne Lejlighed brød sig om. Hans støtte, solbrunede Skikkelse var nu ogsaa af god Virkning her imellem de mange Kontor- og Stuemenneskers vinterblege Ansigter. De fleste vidste desuden nu, i hvilket Forhold han stod til det salomonske Hus, og mange af de Tilstedeværende saae ham her for første Gang. De iblandt dem, der overhovedet kendte noget til ham og f. Eks. havde hørt om hans Bog, var overraskede over hans Ungdom. De havde ogsaa tænkt sig ham mere i Digterstil og blev forundret over at træffe en Mand, der virkelig nok kunde se ud som en Vejbyrder og Fremtidsminør.

Ingen Person i Selskabet samlede dog Opmærksomheden som Dr. Nathan. Han opholdt sig udenfor paa Terrassen, hvor han stod omringet af en Flok beundrende Damer og Herrer, der alle lo og var meget højrøstede. Man havde æsket hans Mening om en nylig udkommen Bog, der havde vakt en Del Opsigt, et stort Digt med Titlen „En Jakobskamp“. Digtets Forfatter var Poul Berger, hin unge Lyriker med det grimme Ansigt, som i sin Tid havde været en hyppig Gæst der i Huset og hørte til Nannys mange ulykkelige Tilbedere.

Denne Mand havde hidtil som Skribent tilhørt den Kres af frie Aander, der havde samlet sig om Dr. Nathan og søgt Beskyttelse under hans Avtoritet. Hans Poesier havde røbet en sproglig Finsans, der mindede om selve Enevoldsen, men havde samtidig aabenbaret en uhyggelig, spøgelseagtig Brist paa Personlighed. Han havde af hin Mester lært at sidde taalmodigt og pille med et Rim og nusse et Adjektiv; og i en Række smaa bitte Bøger, som Aar for Aar var bleven tyndere og mere blegstogte, havde han stadig genfortalt sin triste Ungdomshistorie under Form af en Digtning, hvis Tone svingede holdningsløst mellem Klynkevornhed og krampagtig Titantrøds. Saa hændte det for et Aarstid siden, at han udgav en Bog, som selv hans Venner og